

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 14

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 5 ianuarie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 499 din 13 iulie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4), ale art. 375 alin. (2) și ale art. 377 din Codul de procedură penală	2–4
Decizia nr. 842 din 9 decembrie 2021 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2021 pentru completarea art. 46 al Legii nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune	5–10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
5.856/2021. — Ordin al ministrului educației privind aprobarea Procedurilor de înscriere a organizațiilor furnizoare de educație, care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară, în Registrul special al organizațiilor furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară și de recunoaștere a studiilor efectuate de elevii școlarizați în cadrul acestor unități de învățământ, precum și pentru aprobarea unor formulare	11–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 499

din 13 iulie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4), ale art. 375 alin. (2) și ale art. 377 din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana-Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Irina-Ioana Kuglay.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4), ale art. 375 alin. (2) și ale art. 377 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Sorin Guluță în Dosarul nr. 42.160/3/2017 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 941D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune, în principal, concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate. Astfel, consideră că autorul excepției nu pune în discuție conformitatea cu Constituția a dispozițiilor art. 374 alin. (4), ale art. 375 alin. (2) și ale art. 377 din Codul de procedură penală, ci propune o interpretare greșită a textelor de lege criticate, pe fondul lipsei de corelare cu ansamblul normelor în materie, având în vedere că dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală îi acordă, în realitate, autorului excepției beneficiul pe care acesta susține că nu l-ar avea. În subsidiar, reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate se corelează între ele și permit aplicarea beneficiului în toate situațiile în care, în final, instanța reține faptele astfel cum sunt recunoscute de inculpat, chiar dacă acesta nu a recunoscut situația de fapt susținută de procuror.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 5 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 42.160/3/2017, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4), ale art. 375 alin. (2) și ale art. 377 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Constantin Sorin Guluță cu ocazia soluționării unei cauze penale.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 374 alin. (4), ale art. 375 alin. (2) și ale art. 377 din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în fața legii, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare. În acest sens, arată că dorește să recunoască faptele reținute în sarcina sa pentru a nu pierde beneficiul prevăzut de dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, însă, în același timp, solicită să fie

administrare și alte mijloace de probă, respectiv o expertiză contabilă, întrucât urmărirea penală nu este completă. Or, potrivit textelor de lege criticate, procedura simplificată de judecată se desfășoară pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală și pe baza înscrisurilor depuse de către inculpat, fără a fi permisă administrarea altor mijloace de probă, cu excepția situației în care se schimbă încadrarea juridică, ceea ce încalcă dreptul la apărare și la un proces echitabil. De asemenea, consideră că dispozițiile de lege criticate creează discriminare între persoane aflate în aceeași situație juridică, întrucât este posibil ca pentru un inculpat urmărirea penală să fie completă și să nu mai fie nevoie decât de administrarea unor înscrisuri, în timp ce pentru un alt inculpat urmărirea penală poate să nu fie completă și atunci ar trebui administrate și alte mijloace de probă.

6. **Tribunalul București — Secția I penală** apreciază că, raportat la criticile invocate, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4), ale art. 375 alin. (2) și ale art. 377 din Codul de procedură penală este neîntemeiată, deoarece inculpatul care recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa nu se află în aceeași situație juridică cu inculpatul care nu recunoaște integral faptele, ceea ce determină un tratament diferit al acestora. Invocă, în acest sens, considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 484 din 23 iunie 2015. Pe de altă parte, instanța subliniază că dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, modificate prin prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2016, prevăd posibilitatea reducerii limitelor de pedeapsă pentru inculpatul care, deși a solicitat aplicarea procedurii simplificate, a tăgăduit o parte din situația de fapt, în cazul în care în urma evaluării probatoriului administrat în cursul urmăririi penale și al judecății instanța reține aceeași situație de fapt precum cea recunoscută de inculpat. Nu în ultimul rând, instanța consideră că procedura simplificată statuată de textele de lege criticate vizează o procedură specială de justiție negociată, care nu se aplică inculpaților *ope legis* sau ca regulă generală, ci, din contră, a fost concepută pentru a fi lăsată la latitudinea inculpatului, atunci când acesta apreciază că acuzația formulată împotriva sa corespunde probatoriului administrat în cauză — cu care este de acord — și dorește să pledeze vinovat.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 374 alin. (4), ale art. 375 alin. (2) și ale art. 377 din Codul de procedură penală. Prevederile art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală au fost modificate prin dispozițiile art. II pct. 98 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016, iar prevederile art. 375 alin. (2) și ale art. 377 din Codul de procedură penală au fost modificate prin dispozițiile art. 102 pct. 241 și 242 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Referitor la prevederile art. 377 din Codul de procedură penală, prin Decizia nr. 250 din 16 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 20 iunie 2019, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 377 alin. (4) teza întâi și ale art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care instanța de judecată se pronunță cu privire la schimbarea încadrării juridice date faptei prin actul de sesizare printr-o hotărâre judecătorească care nu soluționează fondul cauzei. Dispozițiile art. 374 alin. (4), ale art. 375 alin. (2) și ale art. 377 din Codul de procedură penală au următorul cuprins:

— Art. 374 alin. (4): „(4) În cazurile în care acțiunea penală nu vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață, președintele pune în vedere inculpatului că poate solicita ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți și de persoana vătămată, dacă recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa, aducându-i la cunoștință dispozițiile art. 396 alin. (10).”;

— Art. 375 alin. (2): „(2) Dacă admite cererea, instanța întreabă părțile și persoana vătămată dacă propun administrarea de probe cu înscrisuri.”;

— Art. 377: „(1) Dacă a dispus ca judecata să aibă loc în condițiile prevăzute la art. 375 alin. (1), instanța administrează proba cu înscrisurile încuviințate.

(2) Înscrisurile pot fi prezentate la termenul la care instanța se pronunță asupra cererii prevăzute la art. 375 alin. (1) sau la un termen ulterior, acordat în acest scop. Pentru prezentarea de înscrisuri instanța nu poate acorda decât un singur termen.

(3) Dispozițiile art. 383 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

(4) Dacă instanța constată, din oficiu, la cererea procurorului sau a părților, că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare trebuie schimbată, este obligată să pună în discuție noua încadrare și să atragă atenția inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă. Dispozițiile art. 386 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(5) Dacă pentru stabilirea încadrării juridice, precum și dacă, după schimbarea încadrării juridice, este necesară administrarea altor probe, instanța, luând concluziile procurorului și ale părților, dispune efectuarea cercetării judecătorești, dispozițiile art. 374 alin. (5)—(10) aplicându-se în mod corespunzător.”

11. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 referitor la dreptul la apărare, precum și a prevederilor art. 14

referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 privind interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenție.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 374 alin. (4), ale art. 375 alin. (2) și ale art. 377 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 16 și 21 din Constituție — invocate și în prezenta cauză — și față de critici similare. Curtea a respins, ca neîntemeiate, excepțiile de neconstituționalitate, de exemplu, prin Decizia nr. 484 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 10 august 2015, Decizia nr. 253 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 528 din 14 iulie 2016, și Decizia nr. 251 din 23 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 27 iunie 2019.

13. Astfel, prin deciziile mai sus menționate, Curtea a reținut că procedura simplificată de judecată în cazul recunoașterii învinuirii nu constituie o noutate în materie procesual penală, fiind reglementată pentru prima dată de dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală din 1968 (care au fost introduse prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010), cu titlul de derogare de la dreptul comun, derogare ce presupune soluționarea cu celeritate a unor cauze penale pentru care cercetarea judecătorească propriu-zisă devine redundantă, întrucât în faza de urmărire penală au fost dezlegate toate aspectele legate de existența infracțiunii și de vinovăția inculpatului (Decizia nr. 484 din 23 iunie 2015, paragraful 12, Decizia nr. 253 din 5 mai 2016, paragraful 16, și Decizia nr. 251 din 23 aprilie 2019, paragraful 33, decizii citate anterior).

14. În continuare, Curtea a constatat că reducerea limitelor speciale de pedeapsă ca urmare a recunoașterii învinuirii nu poate fi convertită într-un drept fundamental, ci reprezintă un beneficiu acordat de legiuitor, potrivit politicii sale penale, în anumite condiții, printre care se numără și recunoașterea în totalitate a faptelor reținute în sarcina inculpatului, tocmai caracterul integral al recunoașterii învinuirii fiind cel care face inutilă efectuarea cercetării judecătorești, așa cum este reglementată aceasta de dispozițiile art. 374 alin. (5)—(10) din actualul Cod de procedură penală. Având în vedere efectele procedurii de judecată simplificate, instanța poate respinge, în baza unor criterii obiective și rezonabile, cererea formulată de inculpat, întrucât, indiferent că recunoașterea învinuirii este totală sau parțială, ceea ce prevalează este existența unui proces echitabil, despre care nu se poate vorbi în măsura în care se neagă principiul aflării adevărului. Așadar, nu simpla recunoaștere a învinuirii, chiar și integrală, este determinantă pentru a se da eficiență unui proces echitabil desfășurat în limitele legalității și imparțialității, aceasta constituind doar o condiție procedurală, ci stabilirea vinovăției inculpatului cu privire la faptele reținute în sarcina sa. Având în vedere riscul exercitării de presiuni asupra inculpatului pentru a-și recunoaște vinovăția și cu privire la fapte pe care nu le-a săvârșit, posibilitatea instanței de a respinge cererea de judecare a cauzei potrivit procedurii simplificate constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil, consacrat de prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție. Judecătorul nu este obligat, în absența convingerii cu privire la sinceritatea inculpatului — chiar dacă acesta recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa —, să admită cererea formulată de inculpat, ceea ce reprezintă o materializare a principiului constituțional al înfăptuirii justiției de către instanțele judecătorești, consacrat de art. 124 din Legea fundamentată. Astfel, instanța are posibilitatea de a respinge cererea inculpatului, chiar și în condițiile unei recunoașteri totale

a faptelor reținute în sarcina sa, atunci când nu este lămurită asupra împrejurărilor de fapt ale cauzei și consideră că judecata nu poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, ci trebuie să se facă potrivit dreptului comun (Decizia nr. 484 din 23 iunie 2015, paragraful 13, Decizia nr. 253 din 5 mai 2016, paragraful 17, și Decizia nr. 251 din 23 aprilie 2019, paragrafele 34 și 35, decizii citate anterior).

15. De asemenea, Curtea a mai reținut că, potrivit dispozițiilor art. 374 alin. (4) coroborate cu cele ale art. 375 alin. (2) și ale art. 377 din Codul de procedură penală, în cursul cercetării judecătorești simplificate, poate fi administrată proba cu înscrisuri în suplimentarea probatoriului din faza de urmărire penală. Doctrina a relevat faptul că, dacă până în prezent în procedura simplificată de judecată puteau fi administrate doar înscrisuri în circumstanțiere, potrivit actualei reglementări, pot fi administrate atât înscrisuri în circumstanțiere, cât și pentru soluționarea acțiunilor penală și civilă. Totodată, Curtea a observat că, potrivit dispozițiilor art. 377 alin. (5) din Codul de procedură penală, dacă, după admiterea cererii inculpatului de a fi judecat în procedură simplificată, instanța constată că pentru stabilirea încadrării juridice este necesară administrarea altor probe, precum și dacă, după schimbarea încadrării juridice, constată același lucru, luând concluziile procurorului și ale părților, instanța de judecată este obligată să dispună efectuarea cercetării judecătorești potrivit procedurii comune. Pentru toate aceste motive, Curtea a statuat că nu poate fi reținută critica potrivit căreia dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile art. 21 din Constituție (Decizia nr. 253 din 5 mai 2016, precitată, paragrafele 19 și 20).

16. Astfel, Curtea a constatat, în jurisprudența sa, că soluționarea cauzelor penale, inclusiv prin aplicarea dispozițiilor ce reglementează procedura în cazul recunoașterii învinuirii, are la bază principiul aflării adevărului, prevăzut de dispozițiile art. 5 din Codul de procedură penală, potrivit căruia instanța de judecată este obligată să verifice faptele reținute în cuprinsul actului de sesizare în sarcina inculpatului și probele administrate în cursul urmăririi penale. O interpretare contrară ar da posibilitatea condamnării unei persoane nevinovate, care, din rațiuni exterioare ideii de înfăptuire a justiției, a recunoscut fapte pe care nu le-a comis (Decizia nr. 250 din 7 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 11 iunie 2015, și Decizia nr. 253 din 5 mai 2016, precitată, paragraful 18).

17. De asemenea, Curtea nu a reținut nici critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție, întrucât, potrivit jurisprudenței sale, principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci,

20. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Constantin Sorin Guluță în Dosarul nr. 42.160/3/2017 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 374 alin. (4), ale art. 375 alin. (2) și ale art. 377 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 iulie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana-Cristina Puică

dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Totodată, Curtea a statuat că dispozițiile art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, și Decizia nr. 323 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 29 iunie 2015). Or, inculpatul care nu recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa nu se află în aceeași situație cu cel care recunoaște integral învinuirea, motiv pentru care instanța — care are obligația de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei și cu privire la persoana inculpatului — în primul caz va soluționa cauza potrivit dreptului comun, cadru procesual în care poate lămuri toate împrejurările, iar în cel de-al doilea caz va judeca potrivit procedurii simplificate, dacă sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de lege. Tratamentul juridic diferențiat instituit prin dispozițiile de lege criticate este, prin urmare, justificat și nu se poate vorbi de existența unei discriminări, cu atât mai mult cu cât reducerea limitelor speciale de pedeapsă nu reprezintă un drept fundamental, ci constituie un beneficiu acordat de legiuitor în anumite condiții, potrivit politicii sale penale (Decizia nr. 484 din 23 iunie 2015, precitată, paragraful 15).

18. În același sens sunt și Decizia nr. 726 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 26 noiembrie 2015, Decizia nr. 275 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 22 iulie 2016, Decizia nr. 723 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 13 aprilie 2017, și Decizia nr. 753 din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 2 februarie 2017.

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 842

din 9 decembrie 2021

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2021 pentru completarea art. 46 al Legii nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2021 pentru completarea art. 46 al Legii nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, obiecție formulată de un număr de 47 de senatori și 109 deputați aparținând Partidului Social Democrat, în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție și al art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

2. Cu Adresa nr. XXXV/5.277 din 28 octombrie 2021, secretarul general al Senatului a trimis Curții Constituționale sesizarea formulată, care a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 8.545 din 28 octombrie 2021 și constituie obiectul Dosarului nr. 3.234A/2021.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate, autorii acesteia consideră că, prin conținutul său normativ, legea dedusă controlului de constituționalitate contravine dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, întrucât, în urma pronunțării deciziilor Curții Constituționale nr. 428 și nr. 429 din 17 iunie 2021, Guvernul ar fi trebuit să promoveze un proiect de lege în procedură de urgență prin care să pună de acord dispozițiile din Legea nr. 41/1994 cu considerentele celor două decizii, astfel încât procedurile de numire a directorilor interimari ai celor două societăți publice de radio și televiziune să fie constituționale. Arată că după două luni de la publicarea în Monitorul Oficial al României a celor două decizii ale Curții Constituționale, cu o săptămână înainte de finalul vacanței parlamentare și începerea sesiunii parlamentare, Guvernul a promovat Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89/2021 prin care s-a prevăzut completarea art. 46 din Legea nr. 41/1994 cu un nou alineat, care prevede prelungirea de drept a mandatelor directorilor generali interimari „pentru maximum două perioade succesive de maximum 45 de zile, până la numirea Consiliului de administrație, dar fără a depăși cu mai mult de 30 de zile prima zi a următoarei sesiuni ordinare a Parlamentului”. În cadrul activității parlamentare nu a existat niciun fel de intenție a majorității parlamentare de a reglementa modalitatea de numire a conducătorilor celor două societăți, după expirarea termenului prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89/2021 Guvernul promovând o nouă ordonanță de urgență, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 106/2021 privind unele măsuri pentru organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, aflată în procedura parlamentară de aprobare, prin care, cu privire la aceeași situație tranzitorie de desemnare a directorilor generali

interimari, se dispune prelungirea mandatului acestora cu încă 30 de zile.

4. Or, în considerarea principiilor loialității constituționale și ale statului de drept, autorii sesizării susțin că Parlamentul ar fi trebuit să își conformeze conduita adoptând un comportament constituțional în conformitate cu obligațiile stabilite în cele două decizii ale Curții Constituționale.

5. Mai mult, reținând că prin cele două decizii ale Curții Constituționale s-a constatat că numirile directorilor interimari ai celor două societăți publice de radio și televiziune întemeiate pe art. 21 și 24 din Legea nr. 41/1994 au fost neconstituționale, autorii sesizării susțin că reglementarea prelungirii mandatelor acestora prin actul supus controlului de constituționalitate este realizată cu nerespectarea principiului legalității, întrucât atât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89/2021, cât și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 106/2021 reglementează o situație existentă, iar nu o situație generală, împrejurare ce contravine prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție. Din lecturarea motivării situației de urgență rezultă indubitabil că actele normative se referă numai la mandatele obținute în luna mai 2021 și vizează prelungirea acestor mandate obținute prin hotărâri ale birourilor permanente reunite ale celor două Camere ale Parlamentului, „și nu exercitarea de către Parlament a funcției de control parlamentar, încălcându-se astfel dispozițiile art. 61 alin. (1) din Constituție”.

6. Autorii sesizării mai arată că la data de 23 iunie 2021, în ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului convocată pentru prezentarea motiunii de cenzură împotriva Guvernului, a fost introdusă pe ordinea de zi numirea conducerii interimare a Societății Române de Radiodifuziune (SRR) și Societății Române de Televiziune (SRTV). Înscrierea pe ordinea de zi a fost contestată de o parte din parlamentari pe motiv că, în prealabil, nu a fost declanșată procedura de alegere a consiliilor de administrație, nu a existat o audiere a candidaților în comisii și nu au fost întocmite rapoartele celor două comisii permanente competente. Autorii arată că „din verificarea cvorumului s-a reținut că nu există o majoritate, astfel încât s-a dispus ca la 24.10.2021, ora 9:00, cele două birouri permanente ale Camerei Deputaților și Senatului să se întâlnească pentru a desemna directorii generali interimari ai celor două societăți. Beneficiind de majoritate în birourile permanente, s-au adoptat cele două Hotărâri ale Birourilor Permanente ale Camerei Deputaților și Senatului, nr. 2/2021 și, respectiv, nr. 3/2021, prin care au numit aceiași directori generali interimari care fuseseră numiți neconstituțional în baza art. 21 alin. (3) și a art. 26 alin. (4) din Legea nr. 41/1994”. Or, în considerarea celor două decizii ale Curții Constituționale, Parlamentul avea obligația să inițieze procedurile legale de numire a consiliilor de administrație și a directorilor generali, prevăzute în art. 19 și 20 din Legea nr. 41/1994.

7. În fine, autorii sesizării susțin că actul normativ criticat contravine principiului bicameralismului prevăzut de art. 61 și 75 din Constituție, întrucât Camera decizională a adoptat o altă reglementare, total diferită de cea adoptată de prima Cameră sesizată, modificând substanțial voința inițiatorului. Astfel, dacă

norma adoptată de Camera Deputaților prevedea că „[...] mandatul directorului general interimar se prelungește de drept pentru maximum două perioade succesive de maximum 45 de zile, până la numirea Consiliului de administrație, dar fără a depăși cu mai mult de 30 de zile prima zi a următoarei sesiuni ordinare a Parlamentului”, forma adoptată de Senat prevede că „[...] mandatul directorului general interimar se prelungește de drept până la numirea Consiliului de administrație în condițiile legii”. Neconstituționalitatea rezidă în amendamentul „care nu limitează termenul de interimat, permițând prelungirea acestuia oricât”.

8. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a comunica punctele lor de vedere.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la obiecția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, raportul judecătorului-raportor, dispozițiile Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2021 pentru completarea art. 46 al Legii nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, precum și prevederile Constituției, reține următoarele:

10. Actul de sesizare are ca **obiect al criticilor de neconstituționalitate** Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2021 pentru completarea art. 46 al Legii nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, care prevede:

„**Articol unic.** — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89 din 19 august 2021 pentru completarea art. 46 al Legii nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 20 august 2021, cu următoarea modificare:

— **La articolul unic, alineatul (10) va avea următorul cuprins:**

«(10) În cazul în care desemnarea conducerii Societății Române de Radiodifuziune, respectiv a Societății Române de Televiziune nu este realizată până la data la care mandatul directorului general interimar numit în condițiile prevăzute la alin. (8) încetează ca urmare a ajungerii la termen în timpul vacanței parlamentare, în lipsa convocării în acest scop a Parlamentului în sesiune extraordinară, mandatul directorului general interimar se prelungește de drept până la numirea Consiliului de administrație în condițiile legii.»

11. Autorii sesizării susțin că dispozițiile criticate contravin prevederilor art. 1 alin. (5), ale art. 31 alin. (5), ale art. 61 alin. (1), ale art. 75, precum și ale art. 147 alin. (4) din Constituție.

12. În vederea soluționării prezentei obiecții de neconstituționalitate, Curtea va proceda la verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a acesteia, prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, iar cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează a fi cercetate în ordinea menționată, constatarea

neîndeplinirii uneia având efecte dirimante și făcând inutilă analiza celorlalte condiții (a se vedea în acest sens Decizia nr. 334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018, paragraful 27, sau Decizia nr. 385 din 5 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 488 din 13 iunie 2018, paragraful 32).

13. Sub aspectul *titularului dreptului de sesizare*, prezenta obiecție de neconstituționalitate a fost formulată de 47 de senatori și 109 deputați aparținând grupurilor parlamentare ale Partidului Social Democrat din Senat și Camera Deputaților, care, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, îndeplinesc condiția de a sesiza Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*, fiind, așadar, îndeplinită această primă condiție de admisibilitate. Cu privire la *termenul în care poate fi sesizată instanța de control constituțional* și la *obiectul controlului de constituționalitate*, Curtea constată că Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2021 pentru completarea art. 46 al Legii nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune a fost adoptată, în procedură de urgență, de Senat, Camera decizională, în data de 27 octombrie 2021, a fost depusă în aceeași zi la secretarul general pentru exercitarea dreptului de sesizare cu privire la neconstituționalitatea legii și apoi trimisă spre promulgare în data de 29 octombrie 2021. Prezenta sesizare a fost înregistrată la Curtea Constituțională în data de 28 octombrie 2021. Într-o atare situație, luând act de faptul că sesizarea de neconstituționalitate a fost formulată în interiorul termenului de 2 zile, prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, și că legea nu a fost promulgată de Președintele României, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate este admisibilă sub aspectul respectării celor două condiții.

14. Așadar, nefiind incident un fine de neprimire a sesizării astfel formulate, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor legale criticate.

15. Curtea reține că, prin Hotărârea nr. 2/2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 24 iunie 2021, ca urmare a constatării lipsei cvorumului legal în ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului din 23 iunie 2021, în temeiul prevederilor art. 46 alin. (8) din Legea nr. 41/1994, Birourile permanente reunite ale Camerei Deputaților și Senatului au numit directorul general interimar al SRTV pentru o perioadă de 60 de zile. Pentru aceleași motive și având același temei juridic, prin Hotărârea nr. 3/2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 24 iunie 2021, Birourile permanente reunite ale Camerei Deputaților și Senatului au numit directorul general interimar al SRR pentru o perioadă de 60 de zile.

16. Ulterior, având în vedere că Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 27 decembrie 1999, nu reglementa situația în care, la încetarea mandatului de 60 de zile al directorului general interimar numit de către Birourile permanente ale Senatului și Camerei Deputaților, nu sunt efectuate demersurile necesare pentru numirea conducerii SRR și SRTV sau pentru o nouă numire a unui director general interimar, neexistând cadrul legal primar pentru asigurarea continuității conducerii interimare a celor două servicii publice de radio și televiziune în cazul încetării mandatelor stabilite prin hotărâre a Birourilor permanente ale Senatului și Camerei Deputaților, Guvernul a adoptat Ordonanța

de urgență nr. 89/2021 pentru completarea art. 46 al Legii nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 20 august 2021, motivând că în lipsa acestor măsuri legislative luate în regim de urgență, impuse de o situație extraordinară, există riscul unor consecințe deosebit de grave asupra funcționării SRR și SRTV.

17. Așa fiind, în prezent, dispozițiile art. 46 alin. (10) din Legea nr. 41/1994 prevăd că „*În cazul în care desemnarea conducerii Societății Române de Radiodifuziune, respectiv a Societății Române de Televiziune nu este realizată până la data la care mandatul directorului general interimar numit în condițiile prevăzute la alin. (8) încetează ca urmare a ajungerii la termen în timpul vacanței parlamentare, în lipsa convocării în acest scop a Parlamentului în sesiune extraordinară, mandatul directorului general interimar se prelungește de drept pentru maximum două perioade succesive de maximum 45 de zile, până la numirea consiliului de administrație, dar fără a depăși cu mai mult de 30 de zile prima zi a următoarei sesiuni ordinare a Parlamentului*”.

18. În temeiul art. 115 alin. (5) din Constituție, ordonanța de urgență a intrat în vigoare după depunerea sa spre dezbatere în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată. În prima Cameră sesizată (Camera Deputaților), proiectul de lege pentru aprobarea ordonanței de urgență a fost adoptat tacit, ca urmare a depășirii termenului de 30 de zile prevăzut de art. 115 alin. (5) din Constituție. În Camera decizională (Senatul), dispoziția legală a fost modificată în sensul că, pentru aceeași ipoteză de incidență a normei, „[...] *mandatul directorului general interimar se prelungește de drept până la numirea Consiliului de administrație în condițiile legii*”.

19. Împotriva actului normativ adoptat de Parlament, autorii sesizării de neconstituționalitate formulează atât critici de neconstituționalitate extrinsecă, cât și critici de neconstituționalitate intrinsecă.

20. Criticile de neconstituționalitate extrinsecă sunt raportate, pe de o parte, la prevederile art. 1 alin. (5) și ale art. 147 alin. (4) din Constituție și vizează omisiunea Parlamentului de a iniția procedurile legale de numire a consiliilor de administrație și a directorilor generali ai SRR și SRTV, prevăzute în art. 19 și 20 din Legea nr. 41/1994, Parlamentul neadoptând un comportament constituțional în conformitate cu obligațiile stabilite în deciziile Curții Constituționale nr. 428 și nr. 429 din 17 iunie 2021, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 616 din 23 iunie 2021, și, pe de altă parte, la dispozițiile art. 61 alin. (1) și ale art. 75 din Constituție, autorii sesizării susținând că legea a fost adoptată cu încălcarea principiului bicameralismului.

21. Cu privire la primul aspect criticat se observă că în cauzele în care au fost pronunțate deciziile invocate de autorii sesizării, Curtea Constituțională a constatat că în cadrul procedurii de control parlamentar asupra activității serviciilor naționale de radio și televiziune, rapoartele anuale pe anii 2017—2019, împreună cu conturile de execuție bugetară ale societăților, întocmite în baza art. 46 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 41/1994, au fost respinse, fapt ce a atras incidența dispozițiilor art. 46 alin. (7) din lege, respectiv demiterea de drept a consiliilor de administrație ale SRR și SRTV. Ca efect al demiterii, Parlamentul ar fi trebuit să declanșeze procedura reglementată de art. 19 și 20 din Legea nr. 41/1994 privind numirea unor noi consilii de administrație, însă plenul Camerelor reunite ale Parlamentului s-a întrunit în condiții de cvorum legal și a adoptat, cu majoritatea voturilor deputaților și senatorilor prezenți, hotărâri prin care a numit la conducerea celor două societăți directori generali interimari. Constatând că hotărârile adoptate s-au întemeiat pe dispoziții legale care nu aveau incidență în cauză, prin deciziile nr. 428 și nr. 429 din 17 iunie

2021, Curtea a constatat neconstituționalitatea acestor hotărâri prin raportare la dispozițiile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5), care consacră principiul legalității și al supremației Legii fundamentale, coroborate cu dispozițiile art. 19 și 20 din Legea nr. 41/1994.

22. Analizând criticile formulate în prezenta cauză, Curtea reține că, invocând prevederile art. 1 alin. (5) și ale art. 147 alin. (4) din Constituție, autorii sesizării nu critică procedura de adoptare a legii deduse controlului de constituționalitate, ci conduita Parlamentului din perspectiva refuzului de a declanșa procedurile legale de numire a consiliilor de administrație și a directorilor generali ai SRR și SRTV. Cu alte cuvinte, autorii sesizării critică opțiunea Parlamentului de a-și exercita funcția de legiferare în detrimentul funcției de control asupra activității serviciilor publice naționale de radio și televiziune, mai precis, opțiunea Parlamentului de a complini o lacună legislativă constatată cu ocazia exercitării funcției de control parlamentar realizat până la acel moment, respectiv situația în care desemnarea conducerii SRR, respectiv a SRTV nu este realizată până la data la care mandatul directorului general interimar încetează ca urmare a ajungerii la termen.

23. Curtea constată că autorii sesizării nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate cu privire la actul normativ dedus controlului, nemulțumirile lor fiind circumscrise faptului că Parlamentul a ales să își exercite funcția de legiferare cu privire la organizarea și funcționarea SRR și SRTV, iar nu funcția de control asupra activității celor două servicii publice în virtutea căreia face numirile organelor de conducere ale celor două societăți. Or, pasivitatea Parlamentului manifestată cu privire la procedurile legale de numire a consiliilor de administrație și a directorilor generali ai SRR și SRTV nu poate fi invocată ca temei al criticilor formulate împotriva adoptării unei legi și cu atât mai puțin poate fundamenta o soluție prin care Curtea să constate neconstituționalitatea respectivului act normativ. Critica cu un atare obiect, care nu este circumscrisă procedurii de adoptare a actului normativ criticat, nu este admisibilă din perspectiva competenței Curții Constituționale prevăzute la art. 146 lit. a) din Constituție, potrivit căreia instanța constituțională „*se pronunță asupra constituționalității legilor, înainte de promulgarea acestora*”, deci „*numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată*” [art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992], iar nu asupra conduitei adoptate de Parlament în exercitarea atribuțiilor care îi revin potrivit Constituției și legilor în vigoare.

24. În ceea ce privește critica vizând încălcarea principiului bicameralismului, autorii sesizării susțin că forma adoptată de Camera decizională cuprinde modificări majore de conținut, iar configurația acesteia este semnificativ diferită față de cea adoptată de prima Cameră sesizată.

25. Pe cale jurisprudențială (Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011, Decizia nr. 515 din 5 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 596 din 25 iulie 2017), Curtea a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care prin procedura legislativă se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea celor două criterii este de natură a afecta principiul constituțional care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ. Cu toate acestea, stabilind

limitele principiului bicameralismului, prin Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, Curtea a observat că aplicarea acestui principiu nu poate avea ca efect „deturnarea rolului de Cameră de reflecție a primei Camere sesizate [...] în sensul că aceasta ar fi Camera care ar fixa în mod definitiv conținutul proiectului sau propunerii legislative (și, practic, conținutul normativ al viitoarei legi), ceea ce are drept consecință faptul că cea de-a doua Cameră, Camera decizională, nu va avea posibilitatea să modifice ori să completeze legea adoptată de Camera de reflecție, ci doar posibilitatea de a o aproba sau de a o respinge”. Sub aceste aspecte, „este de netăgăduit că principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot poziția cu privire la adoptarea legilor; prin urmare, lipsirea Camerei decizionale de competența sa de a modifica sau completa legea astfel cum a fost adoptată de Camera de reflecție, deci de a contribui la procesul de elaborare a legilor, ar echivala cu limitarea rolului său constituțional și cu acordarea unui rol preponderent Camerei de reflecție în raport cu cea decizională în procesul de elaborare a legilor. Într-o atare situație, Camera de reflecție ar elimina posibilitatea Camerei decizionale de a conlucra la elaborarea actelor normative, aceasta din urmă putându-și doar exprima prin vot poziția cu privire la propunerea sau proiectul de lege deja adoptat de Camera de reflecție, ceea ce este de neconceput” (Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012). În consecință, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 22 noiembrie 2016, că art. 75 alin. (3) din Constituție, atunci când folosește sintagma „decide definitiv” cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptată de prima Cameră sesizată să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. Însă, în acest caz, Camera decizională nu poate modifica substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința îndepărtării de la finalitatea urmărită de inițiator.

26. Pornind de la premisa că legea este, cu aportul specific al fiecărei Camere, opera întregului Parlament, Curtea constată că autoritatea legiuitoare trebuie să respecte principiile constituționale în virtutea cărora o lege nu poate fi adoptată de către o singură Cameră. Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2021 pentru completarea art. 46 al Legii nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune a fost adoptată de Senat, în calitate de Cameră decizională, cu un amendament față de forma adoptată de Camera Deputaților, care face obiectul controlului de constituționalitate în prezenta cauză.

27. Astfel, din analiza comparativă a conținutului normativ al actelor adoptate în prima Cameră sesizată, respectiv în Camera decizională, Curtea observă că legea supusă controlului reglementează în ambele forme adoptate de cele două Camere ale Parlamentului completarea art. 46 al Legii nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune. Astfel, prima Cameră sesizată adoptă legea în forma inițiată de Guvern, aprobând Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89/2021, care prevede prelungirea de drept a mandatului directorului general interimar „pentru maximum două perioade succesive de maximum 45 de zile, până la numirea consiliului de administrație, dar fără a depăși cu mai mult de 30 de zile prima zi a următoarei sesiuni ordinare a Parlamentului”, în vreme ce

Camera decizională aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89/2021, modificând alin. (10) al art. 46 din Legea nr. 41/1994 în sensul că prelungirea de drept a mandatului directorului general interimar se realizează „până la numirea Consiliului de administrație în condițiile legii”.

28. În concluzie, Curtea observă că, deși forma adoptată de Camera Deputaților, prima Cameră sesizată, diferă față de cea adoptată de Senat, Cameră decizională, între cele două forme ale legii nu există diferențe majore de conținut, legea finală dând substanță și efectivitate scopului urmărit de inițiator, Guvernul României. Curtea constată astfel că legea, în redactarea pe care a adoptat-o Senatul, nu se îndepărtează în mod esențial de textul adoptat în Camera Deputaților și nici de obiectivele urmărite de inițiativa legislativă, prin modificările aduse Senatul reglementând o normă care a fost pusă în dezbateră a primei Camere sesizate, elementul novator nefiind semnificativ, de substanță, ci, dimpotrivă, el circumscriindu-se obiectului de reglementare al legii inițiate de Guvern. Astfel, modificarea operată vizează exclusiv momentul până la care se prelungeste de drept mandatul directorului general interimar al SRR sau SRTV, Camera decizională optând pentru soluția legislativă susceptibilă să pună capăt în mod definitiv stării de interimat de la conducerea celor două servicii publice de radio și televiziune, și anume numirea noului consiliu de administrație.

29. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu încalcă art. 61 din Constituție; din contră, modul în care a fost adoptată legea criticată constituie o aplicare a principiului bicameralismului, caracterizat de colaborarea dintre cele două Camere ale Parlamentului.

30. Criticile de neconstituționalitate intrinsecă sunt raportate la dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, autorii sesizării motivând, pe de o parte, că legea, reglementând un caz concret, nu întrunește condițiile de generalitate specifice unui act normativ și, pe de altă parte, că norma potrivit căreia „[...] mandatul directorului general interimar se prelungeste de drept până la numirea Consiliului de administrație în condițiile legii” este neconstituțională, întrucât „nu limitează termenul de interimat, permițând prelungirea acestuia oricât”.

31. Cu privire la prima critică de neconstituționalitate intrinsecă formulată, Curtea reține că Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, prevede la art. 24, în ceea ce privește sfera de cuprindere a soluțiilor preconizate, că „Soluțiile legislative preconizate prin proiectul de act normativ trebuie să acopere întreaga problematică a relațiilor sociale ce reprezintă obiectul de reglementare pentru a se evita lacunele legislative” [alin. (1)], iar „Pentru ca soluțiile să fie pe deplin acoperitoare se vor lua în considerare diferitele ipoteze ce se pot ivi în activitatea de aplicare a actului normativ, folosindu-se fie enumerarea situațiilor avute în vedere, fie formulări sintetice sau formulări-cadru de principiu, aplicabile oricăror situații posibile” [alin. (2)]. De asemenea, în ceea ce privește reglementările speciale și derogatorii, potrivit art. 15 alin. (2) din aceeași lege, „Caracterul special al unei reglementări se determină în funcție de obiectul acesteia, circumstanțiat la anumite categorii de situații, și de specificul soluțiilor legislative pe care le instituie”, în vreme ce „Reglementarea este derogatorie dacă soluțiile legislative referitoare la o situație anume determinată cuprind norme diferite în raport cu reglementarea-cadru în materie, aceasta din urmă păstrându-și caracterul său general obligatoriu pentru toate celelalte cazuri”, potrivit art. 15 alin. (3).

32. Analizând norma dedusă judecății, Curtea constată că aceasta vine să complinească o lacună legislativă reprezentată de o situație specială, reglementată expres în

ipoteza de incidență a normei. Astfel, dispozitivul normei prevede prelungirea de drept a mandatului directorului general interimar al SRR sau SRTV până la numirea Consiliului de administrație în condițiile legii, dacă sunt întrunite cumulativ cele trei condiții din ipoteza normei: (i) desemnarea conducerii SRR, respectiv a SRTV nu este realizată până la data la care mandatul directorului general interimar încetează ca urmare a ajungerii la termen; (ii) ajungerea la termen a mandatului directorului general interimar se realizează în timpul vacanței parlamentare și (iii) nu este convocată o sesiune extraordinară a Parlamentului în scopul desemnării conducerii SRR, respectiv a SRTV. Așadar, Curtea constată **caracterul special al reglementării** determinat de *obiectul acesteia* (prelungirea de drept a mandatului directorului general interimar al SRR sau SRTV), *circumstanțiat la o anumită situație* (cea rezultată în urma întrunirii condițiilor prevăzute în ipoteza normei) și *de specificul soluției legislative pe care o instituie* (caracterul temporar al prelungirii mandatului, până la numirea Consiliului de administrație în condițiile legii). Caracterul special al normei nu impietează asupra caracterului general, normativ al legii în ansamblul său, norma fiind aplicabilă ori de câte ori sunt întrunite condițiile legale prevăzute expres în ipoteza sa, iar nu doar într-un caz singular, izolat, așa cum susțin autorii sesizării. Având în vedere aceste argumente, Curtea urmează a respinge ca neîntemeiată critica raportată la dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, legea întrunind condițiile de generalitate specifice unui act normativ.

33. Cu privire la cea de-a doua critică de neconstituționalitate intrinsecă, din analiza preambulului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2021, Curtea observă că rațiunea adoptării acestui act normativ a fost aceea a instituirii unui cadru legal aplicabil în situația obiectivă în care, la ajungerea la termen a mandatului de 60 de zile al directorului general interimar numit de către birourile permanente ale Senatului și Camerei Deputaților, nu au fost efectuate demersurile necesare pentru numirea conducerii SRR și SRTV. Este evident că legiuitorul are nu numai dreptul, dar chiar obligația de a reglementa aceste situații în scopul asigurării continuității în activitatea de conducere a celor două servicii publice naționale. Astfel, dispozițiile art. 46 alin. (10) din Legea nr. 41/1994, nou-introduse prin articolul unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89/2021, prevăd că, în cazul în care desemnarea conducerii SRR, respectiv a SRTV nu este realizată până la data la care mandatul de 60 de zile al directorului general interimar numit de birourile permanente ale Senatului și Camerei Deputaților încetează ca urmare a ajungerii la termen în timpul vacanței parlamentare, în lipsa convocării în acest scop a Parlamentului în sesiune extraordinară, *„mandatul directorului general interimar se prelungește de drept pentru maximum două perioade succesive de maximum 45 de zile, până la numirea consiliului de administrație, dar fără a depăși cu mai mult de 30 de zile prima zi a următoarei sesiuni ordinare a Parlamentului”*.

34. Legiuitorul delegat a prevăzut posibilitatea prelungirii de drept a mandatului directorului general interimar, dar a limitat expres această prelungire sub două aspecte: (i) pe de o parte, a instituit o perioadă a prelungirii de 45 de zile, reglementând posibilitatea acordării a maximum două perioade succesive, și (ii) pe de altă parte, a stabilit o dată-limită a prelungirii, stabilind că aceasta operează până la numirea consiliului de administrație, dar, având în vedere că ipoteza de incidență a normei vizează exclusiv situația în care ajungerea la termen a mandatului directorului general interimar se realizează în timpul vacanței parlamentare, legiuitorul a prevăzut că data-limită a prelungirii mandatului nu poate depăși cu mai mult de 30 de zile

prima zi a următoarei sesiuni ordinare a Parlamentului. Cu alte cuvinte, în mod judicios, legiuitorul delegat a prevăzut posibilitatea prelungirii mandatelor directorilor generali interimari ai celor două servicii publice de radio și televiziune stabilite prin hotărâre a birourilor permanente ale Senatului și Camerei Deputaților doar pe perioada vacanței parlamentare, Parlamentul fiind obligat ca, în termen de cel mult 30 de zile de la prima zi a următoarei sesiuni ordinare, să numească, prin votul majorității deputaților și senatorilor, în ședința comună a celor două Camere, membrii Consiliului de administrație al SRR, respectiv al SRTV, în temeiul art. 19 din Legea nr. 41/1994.

35. Parlamentul, în procedura de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2021, a modificat însă dispoziția legală, eliminând soluția legislativă care limita expres durata prelungirii de drept a mandatului directorului general interimar și înlocuind-o cu soluția legislativă care prevede prelungirea de drept a mandatului până la numirea consiliului de administrație în condițiile legii. Astfel, ca efect al acestor dispoziții, se instituie posibilitatea exercitării unor atribuții aferente funcției de conducere pe o perioadă nedeterminată, de către o persoană al cărei mandat legal interimar a expirat. Totodată, Curtea observă că legea nu prevede termene concrete în care Parlamentul trebuie să se încadreze în desfășurarea procedurilor legale de numire a consiliilor de administrație și a directorilor generali ai SRR și SRTV.

36. Or, cu privire la o reglementare similară, prin Decizia nr. 58 din 26 ianuarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 465 din 4 mai 2021, Curtea, analizând dispozițiile art. 18 alin. (3) din Legea concurenței nr. 21/1996 (care prevedeau, în esență, că, în situația în care până la expirarea duratei mandatului unui membru al Plenului Consiliului Concurenței nu este numit un succesor, „membrul Plenului al cărui mandat expiră își va continua activitatea până la depunerea jurământului de către cel desemnat pentru mandatul următor”), a constatat neconstituționalitatea acestora. La paragraful 16 al acestei decizii, Curtea a reținut, cu titlu general, că „regimul juridic al mandatelor în sistemul autorităților publice este unul eminamente de drept public și implică ideea de înzestrare cu atribute de putere publică pe care detentorul acesteia le exercită. În privința mandatelor autorităților publice reprezentative, Curtea observă că acestea sunt reglementate printr-o normă de nivel constituțional (Parlament, Președintele României). În schimb, în privința autorităților publice numite, mandatul poate fi reglementat atât prin norme constituționale (spre exemplu, Guvern, Consiliul Superior al Magistraturii, Curtea de Conturi, Curtea Constituțională), cât și prin norme infraconstituționale (Consiliul Economic și Social, Consiliul Legislativ, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, Consiliul Concurenței etc.). Atunci când reglementarea mandatului se realizează prin norme infraconstituționale, marja legiuitorului în privința dimensionării, configurării și structurii acestuia este mai mare, fără a fi însă arbitrară.” Totodată, la paragraful 32, Curtea a reținut că „prevederile art. 18 alin. (3) din Legea concurenței nr. 21/1996 nu se rezumă la reglementarea unei situații tranzitorii legate de succesiunea de mandate, respectiv o perioadă scurtă de la numire și până la depunerea jurământului, dată de la care începe exercitarea mandatului, ci creează premisele exercitării atribuțiilor și ale continuării mandatului de membru al Plenului Consiliului Concurenței fără limită/termen. Se lasă practic posibilitatea autorităților și instituțiilor publice implicate în procedura de numire a membrilor Plenului Consiliului Concurenței să rămână în pasivitate și să nu procedeze la numirea unui succesor, întrucât legea nu prevede proceduri sau un termen-limită

anterior expirării mandatului până la care poate fi numit noul membru, respectiv chestiuni legate de date și termene concrete în care trebuie să se încadreze autoritățile implicate în procedura succesiunii de mandate, și nici eventuale sancțiuni sau efectele ce ar decurge din faptul că nu sunt puse în aplicare dispozițiile Legii nr. 21/1996 cu privire la încetarea calității de membru al Plenului Consiliului Concurenței ca urmare a expirării duratei mandatului [a se vedea, cu titlu de reper, art. 68 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, care stabilește o procedură de urmat pentru reînnoirea compunerii instanței de contencios constituțional până la expirarea duratei mandatelor în curs]. Practic, modul de reglementare a normelor contestate convertește o chestiune ce ține de exercitarea cu titlu temporar a atribuțiilor aferente mandatelor într-o veritabilă prelungire și continuare a acestora. În realitate, prin jocul normelor juridice coroborat cu acțiunile autorităților publice cu competență în domeniu, are loc o redimensionare a mandatelor membrilor Plenului Consiliului Concurenței”.

37. Așa fiind, Curtea a reținut, la paragraful 33 al aceleiași decizii, că „soluția legislativă prin care se creează premisele exercitării unor competențe prin continuarea exercitării atribuțiilor aferente unui mandat de membru al Plenului Consiliului Concurenței, dincolo de durata noțiunii de mandat, respectiv în urma expirării mandatului fiecărui membru al Plenului Consiliului Concurenței, astfel cum acesta este circumscris potrivit calculului termenelor în dreptul public, și de situațiile inerente aferente succesiunii de mandate ca urmare a unor chestiuni tehnice, legate, spre exemplu, de data depunerii jurământului, care trebuie realizată cu celeritate prin diligența autorităților implicate în procedura de numire, astfel încât la data fixă stabilită prin actul de investire să fie efectuată numirea pentru noile mandate, nu corespunde cerințelor respectării statului de drept. Prin urmare, norma legală criticată nu se încadrează în garanțiile aferente statului de drept în ceea ce privește organizarea îndeplinirii atribuțiilor, competențelor și obligațiilor autorităților publice în coordonatele dreptului, fiind contrară art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală, ceea ce are drept consecință și încălcarea principiului legalității prevăzut de art. 1 alin. (5).”

41. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate formulată de un număr de 47 de senatori și 109 deputați aparținând Partidului Social Democrat și constată că Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2021 pentru completarea art. 46 al Legii nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune este neconstituțională, în ansamblul său.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 decembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

38. Având în vedere soluția și considerentele Deciziei nr. 58 din 26 ianuarie 2021, Curtea constată că acestea sunt cu atât mai pertinente în cauza de față, în care legea supusă controlului de constituționalitate vizează instituții de rang constituțional. Dispozițiile art. 31 alin. (5) din Constituție prevăd că „*Serviciile publice de radio și de televiziune sunt autonome. Ele trebuie să garanteze grupurilor sociale și politice importante exercitarea dreptului la antenă. Organizarea acestor servicii și controlul parlamentar asupra activității lor se reglementează prin lege organică*”. Chiar dacă denumirea persoanelor juridice nu este cuprinsă în mod expres în textul Constituției, serviciile ca atare, precum și activitatea pe care acestea le prestează sunt prevăzute în mod expres de art. 31 alin. (5) din Constituție. Totodată, controlul parlamentar asupra acestora, precum și obligația de a fi organizate potrivit unei legi organice sunt prevăzute tot de textul Constituției. Prin urmare, întrucât existența acestor servicii publice este prevăzută de norma constituțională, rezultă că Legea fundamentală le-a conferit o importanță constituțională (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 733 din 22 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 143 din 15 februarie 2018).

39. Prin urmare, modificarea soluției legislative în vigoare, prevăzută de dispozițiile articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89/2021 cu referire la art. 46 alin. (10) din Legea nr. 41/1994, prin legea de aprobare a ordonanței de urgență, care consacră prelungirea de drept a mandatului directorului general interimar al SRR sau SRTV până la numirea consiliului de administrație în condițiile legii, contravine atât art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală, cât și principiului constituțional al legalității prevăzut de art. 1 alin. (5), potrivit căruia „*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”.

40. Având în vedere că soluția legislativă constatată ca fiind neconstituțională constituie unicul articol al legii prin care se aprobă cu această modificare Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89/2021, Curtea reține că viciul de neconstituționalitate afectează de fapt întregul act normativ supus controlului.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN

privind aprobarea Procedurilor de înscriere a organizațiilor furnizoare de educație, care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară, în Registrul special al organizațiilor furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară și de recunoaștere a studiilor efectuate de elevii școlarizați în cadrul acestor unități de învățământ, precum și pentru aprobarea unor formulare

Având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare, ținând cont de dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 1.258/2005 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar (ARACIP), cu modificările ulterioare, luând în considerare dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 993/2020 pentru aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație, în baza Legii educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 369/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Procedurile de înscriere a organizațiilor furnizoare de educație, care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară, în Registrul special al organizațiilor furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară și de recunoaștere a studiilor efectuate de elevii școlarizați în cadrul acestor unități de învățământ, prevăzute în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Se aprobă formatul Fișei de analiză și expertiză a documentației depuse la Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar (ARACIP) de organizațiile furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară, prevăzut în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Se aprobă specimenul de adeverință care se eliberează de ARACIP organizațiilor furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară, prevăzut în anexa nr. 3, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Se aprobă formatul Registrului special al organizațiilor furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară, prevăzut în anexa nr. 4, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 5. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului educației și cercetării științifice nr. 3.800/2015 privind aprobarea Procedurilor de înscriere a organizațiilor furnizoare de educație, care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară, în Registrul special al organizațiilor furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară și de recunoaștere a studiilor efectuate de elevii școlarizați în cadrul acestor unități de învățământ, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 341 din 19 mai 2015, se abrogă.

Art. 6. — Ministerul Educației, ARACIP și organizațiile furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

P R O C E D U R I

de înscriere a organizațiilor furnizoare de educație, care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară, în Registrul special al organizațiilor furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară și de recunoaștere a studiilor efectuate de elevii școlarizați în cadrul acestor unități de învățământ

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Organizațiile furnizoare de educație pot organiza și desfășura pe teritoriul României activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară, cu respectarea prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 993/2020 privind aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație.

CAPITOLUL II

Procedurile de înscriere în Registrul special al organizațiilor furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară

Art. 2. — În vederea înscrierii în Registrul special al organizațiilor furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară, persoanele juridice interesate trebuie să depună la Departamentul de acreditare al Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar (ARACIP) un dosar care să cuprindă următoarele documente, în copie certificată de conducătorul organizației furnizoare de educație:

a) cererea de declanșare a procedurii de înscriere în Registrul special al organizațiilor furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară;

b) fișa-tip a dosarului;

c) documentele prevăzute la art. 21 din Metodologia de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 993/2020;

d) copie de pe ordinul de plată a tarifului de evaluare, conform prevederilor anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 712/2009 pentru aprobarea Regulamentului privind taxele și tarifele pentru autorizarea și controlul activităților nucleare și pentru modificarea unor acte normative privind taxe și tarife percepute pentru unele prestări de servicii, cu modificările ulterioare.

Art. 3. — (1) Expertii din cadrul Departamentului de acreditare al ARACIP întocmesc fișa de analiză și expertiză a documentelor din dosarul depus de organizația respectivă, în maximum 30 de zile de la înregistrarea acestuia.

(2) Rezultatul expertizei se comunică organizației depunătoare în termen de maximum 15 zile de la data finalizării expertizei documentației respective.

(3) În situația în care se constată caracterul incomplet al documentelor prezentate, persoana juridică respectivă este obligată să completeze documentația în termen de 30 de zile de la comunicare, în caz contrar cererea respingându-se ca inadmisibilă.

(4) În cazul în care dosarul este complet, fișa de analiză și expertiză, copia confirmării misiunii diplomatice a statului respectiv, pe baza răspunsului autorității competente din statul al cărui sistem educațional este/urmează a fi adoptat, și o copie

a răspunsului autorității competente se înaintează Centrului Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor, însoțite de propunerea ARACIP de înscriere a unității de învățământ respective în Registrul special al organizațiilor furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară.

(5) În urma analizei documentelor prevăzute la alin. (4), Centrul Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor emite avizul în termen de maximum 30 de zile de la înregistrarea propunerii ARACIP la Centrul Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor. Termenul de 30 de zile se poate prelungi în cazul în care Centrul Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor solicită informații și/sau documente suplimentare organizației furnizoare de educație și autorităților competente din statul al cărui sistem educațional este/urmează a fi adoptat.

Art. 4. — În cazul unui aviz favorabil al Centrului Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor, ARACIP înscrie unitatea de învățământ respectivă în Registrul special al organizațiilor furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară și emite o adeverință în acest sens în termen de maximum 15 zile de la înscrierea acesteia.

Art. 5. — (1) În cazul unui aviz nefavorabil al Centrului Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor, ARACIP va comunica organizației furnizoare de educație, în termen de maximum 30 de zile, motivele care au stat la baza emiterii acestuia, conform justificării Centrului Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor.

(2) Unitatea de învățământ menționată la alin. (1) are obligația de a transmite la ARACIP documentele care atestă remedierea tuturor deficiențelor care au stat la baza emiterii avizului nefavorabil; în caz contrar, cererea acesteia se respinge ca inadmisibilă, iar unitatea respectivă va intra în lichidare în sistemul educațional respectiv, începând cu anul școlar următor, și se va supune procesului de evaluare și acreditare în sistemul educațional românesc, în condițiile legii.

Art. 6. — După înscrierea în Registrul special al organizațiilor furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară, organizația respectivă are obligația de a înainta la ARACIP, anual, un raport de evaluare internă, conform formatelor și modalității de transmitere stabilite de ARACIP, care trebuie să cuprindă următoarele elemente:

a) denumirea și sediul unității de învățământ respective;

b) nivelurile de învățământ, specializările, precum și durata de școlarizare, conform structurii din sistemul educațional respectiv;

c) date referitoare la personalul angajat;

d) date referitoare la elevii școlarizați: numărul de elevi/an de studiu, naționalitatea;

e) date referitoare la spațiile de învățământ și baza materială, regimul de deținere a acestora, precum și autorizația sanitară de funcționare, vizată pe anul în curs.

Art. 7. — Organizațiile prevăzute la art. 6 au obligația de a solicita ARACIP, din 5 în 5 ani, reînscriserea în Registrul special al organizațiilor furnizoare de educație care organizează și

desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară. În caz contrar, funcționarea organizației respective pe teritoriul României nu mai este recunoscută.

CAPITOLUL III

Recunoașterea studiilor efectuate la organizațiile furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară

Art. 8. — Recunoașterea și echivalarea studiilor efectuate în cadrul organizațiilor furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară, înscrise în Registrul special al organizațiilor furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară, se realizează de către Ministerul Educației în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

CAPITOLUL IV

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 9. — Denumirea organizației furnizoare de educație trebuie să reflecte curriculumul corespunzător sistemului educațional adoptat.

Art. 10. — În cazul în care organizațiile furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară nu finalizează înscrierea în Registrul special al organizațiilor furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară, în termen de maximum 2 ani de la data inițierii procedurii de înscriere în registrul menționat, acestea sunt obligate să se supună procesului de evaluare și acreditare în sistemul educațional românesc, în condițiile legii.

Art. 11. — Organizațiile care, la data intrării în vigoare a prezentelor proceduri, se află în proces de înregistrare/reînregistrare în Registrul special al organizațiilor furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară finalizează procedura conform Ordinului ministrului educației și cercetării științifice nr. 3.800/2015 privind aprobarea Procedurilor de înscriere a organizațiilor furnizoare de educație, care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară, în Registrul special al organizațiilor furnizoare de educație care organizează și desfășoară, pe teritoriul României, activități de învățământ corespunzătoare unui sistem educațional din altă țară și de recunoaștere a studiilor efectuate de elevii școlarizați în cadrul acestor unități de învățământ.

ANEXA Nr. 2

*Președintele Agenției Române de Asigurare
a Calității în Învățământul Preuniversitar (ARACIP),
.....*

*Aviz favorabil/nefavorabil
Directorul Centrului Național de Recunoaștere
și Echivalare a Diplomelor (CNRED),
.....*

Fișa de analiză și expertiză a documentației depuse*

.....
(denumire unitate de învățământ)

.....
(denumire persoană juridică patronatoare)

Nr. notificări depuse la ARACIP:

I. Informații cu privire la persoana juridică patronatoare

Persoană juridică patronatoare (denumire):
Sediu social/tel./fax:
Act constitutiv:
Fondator:
Statut:
Modificări intervenite la statut:
Actul de dobândire a personalității juridice
Mențiuni:

* Prezenta documentație a fost repartizată și analizată în conformitate cu prevederile art. 21 și 22 din Metodologia de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 993/2020.

II. Acte care să ateste acreditarea unității de învățământ în sistemul educațional care este/urmează a fi adoptat în cadrul unității de învățământ respective (prezentare cronologică):

Autoritatea/Instituția emitentă	Tip document	Număr/dată	Calitate semnatar	Observații

III. Confirmarea misiunii diplomatice a statului respectiv, pe baza răspunsului autorității competente din statul al cărui sistem educațional este/urmează a fi adoptat, privind următoarele elemente (prezentare cronologică):

- respectarea de către unitatea de învățământ a legislației în domeniul educațional din statul respectiv;
- eliberarea de către unitatea de învățământ respectivă de foi matricole și diplome identice cu cele care permit accesul în învățământul superior în statul al cărui sistem educațional este/urmează a fi adoptat.

Tip document	Număr/dată	Calitate semnatar	Observații

IV. Elemente de identificare a organizației furnizoare de educație, după cum urmează:

- denumirea și sediul unității de învățământ respective;
- nivelurile de învățământ, specializările, precum și durata de școlarizare, conform structurii din sistemul educațional respectiv;
- date referitoare la elevii școlarizați; numărul de elevi/an de studiu, naționalitatea;
- date referitoare la spațiile de învățământ și baza materială, regimul de deținere a acestora, precum și autorizația sanitară de funcționare, vizată pe anul în curs.

Denumirea unității de învățământ:
Persoana de contact: director:
Localitatea/județul:
Adresă/tel./fax:
Niveluri de învățământ școlarizate:
Durata de școlarizare/fiecare nivel de învățământ:
Nr. de elevi școlarizați/fiecare nivel de învățământ:, din care elevi români:
Nr. de cadre didactice/fiecare nivel de învățământ:

V. Spații de învățământ și baza materială:

Spații de învățământ:
Dotări disponibile:
Regimul juridic de deținere a dotărilor:
Autorizații sanitare de funcționare:
Autorizație PSI (dacă este cazul):

VI. Curriculum:

Curriculum utilizat:

VII. Certificat de atestare fiscală

Documentația depusă la ARACIP este completă și conformă cu prevederile art. 21 și 22 din Metodologia de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 993/2020.

Consilier juridic al ARACIP,

.....

Șeful Departamentului de acreditare al ARACIP, expertul desemnat din cadrul Departamentului de acreditare al ARACIP,

.....

Data

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.380	380	138
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
 C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
 Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
 Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

